

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Veronikou Burianovou ve věci

žalobkyně: **I. P., s.r.o., IČ X**
sídlem X
zastoupena Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**
sídlem Škroupova 1760/18, 306 13 Plzeň

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 4. 2022, č. j. PK-DSH/1085/22,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 4. 2022, č. j. PK – DSH/1085/22 (dále jen „*napadené*“

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

rozhodnutí“), bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu Přestice (dále jen „*městský úřad*“) ze dne 23. 12. 2021, č. j. PR-OSD-SCH/94739/2021 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a prvoinstanční rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvoinstančním rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „*zákon o silničním provozu*“), v souvislosti s opakovaným porušením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, kdy jednání neznámého řidiče v souvislosti s porušením § 4 písm. c) zákona o silničním provozu vykazovala dne 7. 5. 2020 a dne 11. 5. 2020 znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu a dne 18. 5. 2020 znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, za což byla žalobkyni uložena pokuta 2 500 Kč a povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1 000 Kč.

2. Podle výroků prvoinstančního rozhodnutí mělo stíhané jednání žalobkyně spočívat skutkově v tom, že:

a) dne 7. 5. 2020 v 16:08 hod. motorové vozidlo žalobkyně překročilo v měřeném úseku dálničního tunelu Valík na dálnici D5, 77,6 km ve směru jízdy na Prahu, v místě tunel Valík, směr Praha, výjezd, pruh 1, maximální dovolenou rychlost 80 km/hod. stanovenou proměnným dopravním značením B20a), kdy automatizovaným technickým prostředkem rychloměrem Unicam VELOCITY3, výrobce Camea (dále jen „*rychloměr*“), byla vozidlu naměřena rychlost 99 km/hod., po odečtení 3% tolerance 96 km/hod. (dále jen „*první přestupek*“)

b) dne 11. 5. 2020 v 15:18 hod. motorové vozidlo žalobkyně překročilo v měřeném úseku dálničního tunelu Valík na dálnici D5, 77,6 km ve směru jízdy na Prahu, v místě tunel Valík, směr Praha výjezd, pruh 1, maximální dovolenou rychlost 80 km/hod. stanovenou proměnným dopravním značením B20a), kdy rychloměrem byla vozidlu naměřena rychlost 98 km/hod., po odečtení 3% tolerance 95 km/hod. (dále jen „*druhý přestupek*“)

c) dne 18. 5. 2020 v 04:06 hod. motorové vozidlo žalobkyně překročilo v měřeném úseku dálničního tunelu Valík na dálnici D5, 77,6 km ve směru jízdy na Rozvadov, v místě tunel Valík, směr Rozvadov výjezd, pruh 1, maximální dovolenou rychlost 60 km/hod. stanovenou proměnným dopravním značením B20a), kdy rychloměrem byla vozidlu naměřena rychlost 93 km/hod., po odečtení 3% tolerance 90 km/hod. (dále jen „*třetí přestupek*“).

3. Pokud jde o průběh správního řízení, který předcházel vydání prvoinstančního rozhodnutí, zjistil soud ze správního spisu, že oznámením ze dne 24. 11. 2020, č. j. PR-OSD-SCH/106928/2020, městský úřad zahájil s žalobkyní řízení o přestupcích. Přes výzvu městského úřadu se žalobkyně nedostavila k ústnímu jednání dne 9. 6. 2021 a věc byla tedy projednána v její nepřítomnosti. Městský úřad vydal následně rozhodnutí ze dne 14. 6. 2021, č. j. PR-OSD-SCH/37892/2021, jímž žalobkyni uznal vinnou ze spáchání přestupků. Toto rozhodnutí bylo k odvolání žalobkyně zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 10. 2021, č. j. PK-DSH/8485/21, a věc byla vrácena městskému úřadu k novému projednání. Přes výzvu městského úřadu se žalobkyně nedostavila k ústnímu jednání dne 21. 12. 2021 a věc byla tedy projednána v její nepřítomnosti.

II.

Žaloba

4. V prvním okruhu žalobních námitek žalobkyně ve vztahu k třetímu přestupku uvedla, že Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

nebylo prokázáno rychlostní omezení na 60 km/hod. v celé délce měřeného úseku, nebylo řádně vymezeno místo přestupku, neboť z něj není zřejmé, kde začínal a kde končil měřený úsek, a tedy nebylo možné řádně přezkoumat, zda rychlostní omezení platilo v celém tomto úseku. Žalovaný dále porušil právo žalobkyně být seznámena s podklady rozhodnutí, kdy odkázal na webové stránky, které nezaložil do spisu, a dovodil z nich pro věc podstatné okolnosti, kterými vyvracel odvolací námitky žalobkyně. Bylo též porušeno právo žalobkyně být podrobně seznámena s obviněním, když k přestupku mělo dojít i v jiném místě, než je tvrzeno ve výroku rozhodnutí. Žalobkyně své námitky rozvedla následovně: Žalobkyně namítla, že u třetího přestupku nebylo prokázáno, že by v celé délce měřeného úseku platila nejvyšší dovolená rychlost 60 km/hod. Podle správních orgánů platilo v tunelu Valík rychlostní omezení, stanovené místní úpravou, na 60 km/hod. Žalobkyně však poukázala na to, že měřený úsek vyznačený příčnou bílou čarou na vozovce začíná již před tunelem Valík, přičemž dopravní značka, upravující nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v tunelu Valík, je umístěna až za tímto počátkem měřeného úseku. Podle žalobkyně tak v části měřeného úseku platila rychlost, stanovená obecnou právní úpravou, tj. 130 km/hod. Žalobkyně své tvrzení prokázala fotografií s viditelnou bílou příčnou čarou, následovanou v blíže nezjistitelné vzdálenosti proměnnou dopravní značkou B 20a, za níž je umístěn vjezd do tunelu. Žalovaný tato tvrzení žalobkyně v zásadě nespороval, ale poukázal na odkaz na Google Maps, podle nichž proměnné dopravní značení omezující rychlost není jediné, kdy další jsou umístěna ještě před začátkem úseku. Žalobkyně namítla, že žalovaný rozhodl na základě podkladu rozhodnutí, který nezaložil do spisu, neprovedl k důkazu, ani s ním neseznámil žalobkyni, což představuje zásadní vadu řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Žalovaný dále podle žalobkyně nedostatečně zjistil skutkový stav. I kdyby se na dálnici nacházelo další proměnné dopravní značení B 20a, neprokazuje to, jaká hodnota na tomto proměnném dopravním značení v rozhodnou dobu byla zobrazena, resp. jakou rychlost stanovila tato dopravní značka B 20a jako nejvyšší dovolenou. Veškeré provedené dokazování bylo koncentrováno na dopravní značení, upravující rychlost *v tunelu Valík*, kdy předmět řízení byl vymezen tak, že k přestupku došlo *v tunelu Valík, 77,6 km*. Pokud tedy žalovaný teprve v napadeném rozhodnutí přišel s tvrzením o existenci další dopravní značky, mající účinnost nikoliv pro úsek v tunelu Valík, nýbrž pro úsek před tunelem Valík, šlo o tvrzení nové, neprokázané, a jdoucí mimo vymezený předmět řízení, který byl omezen na *tunel Valík*, nikoliv na prostor před tunelem Valík, nehledě na to, že žalovaný pouze tvrdí, že rychlost jízdy v prostoru před tunelem Valík je též upravena jinou proměnnou dopravní značkou, aniž by však tvrdil a prokázal, jaké konkrétní rychlostní omezení tato dopravní značka stanovila. Žalobkyně již ve správním řízení namítala, že místo přestupku nebylo vymezeno dostatečně konkrétně. Dle sdělení obvinění, jakož i výroku rozhodnutí, bylo měřeno *v tunelu Valík, 77,6 km*. Dle výstupu z rychloměru však mělo být měřeno v úseku dlouhém 366,7 m. Jen stěží přitom může být úsek dlouhý 366,7 m (tj. skoro 0,4 km) vměstnán do 77,6 km dálnice, dlouhého 100 m. Z toho je podle žalobkyně zřejmé, že bylo měřeno i jinde, než je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Žalovaný považoval vymezení místa přestupku za dostatečné, odkazujíc na rozsudek Krajského soudu v Praze, dle kterého obstálo i vymezení místa jako *ulice Kovanická v obci Poděbrady*. Podle žalobkyně nejsou uvedené případy srovnatelné – zatímco ve věci souzené Krajským soudem v Praze nebylo sporu o tom, že v celé ulici Kovanická v obci Poděbrady platí obecná úprava nejvyšší dovolené rychlosti, v nyní souzené věci správní orgán tvrdí výjimku – odchylku od obecné právní úpravy, totiž existenci místní úpravy. Avšak tato místní úprava byla prokazována jen ve vztahu k místu přestupku, vymezenému ve výroku rozhodnutí (tj. ke km 77,6

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

v tunelu Valík). Ve skutečnosti však bylo měřeno i jinde, tj. před tunelem Valík, a to dokonce před onou značkou B 20a, která upravovala rychlost v tunelu Valík. V této souvislosti žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 4 As 234/2016 – 46. V projednávané věci bylo tvrzeno, že bylo měřeno *v tunelu Valík, km 77,6*, a byla dokazována místní úprava v tomto tunelu, stanovená dopravní značkou B 20a. Úprava v jiném místě dokazována být ani nemohla, neboť dokazování je omezeno na předmět řízení, který je vymezen ve skutkové větě mj. vymezením místa. Proto ani žalobkyně nemohla považovat za relevantní dokazovat místní úpravu v jiném místě, neboť i obhajoba musí být realizována v mezích sděleného obvinění. Pokud z podkladů rozhodnutí vyplynulo, že bylo měřeno i jinde, pak bylo na správních orgánech, aby adekvátně upravily vymezení místa přestupku, nota bene když žalobkyně jeho nedostatek namítala. Zásadní skutečností je přitom to, že v onom jiném místě (tj. mimo tunel Valík, km 77,6) neplatila právě ta místní úprava, která platila v tunelu Valík, km 77,6, neboť částečně bylo měřeno i před touto značkou B 20a. Žalobkyně shrnula, že správní orgány tvrdí, že bylo měřeno v určitém úseku (tunel Valík, km 77,6) a že v tomto úseku platilo rychlostní omezení. Bylo však měřeno i mimo tento úsek a proto bylo nutné úsek vymezit přesněji - nelze tvrdit, že v celém úseku platilo rychlostní omezení na 60 km/hod. Tvrzení žalovaného, dle kterého je *i před tímto úsekem umístěno proměnné dopravní značení*, nedokazuje, že by i v úseku před tunelem, kde bylo též měřeno, aniž by toto bylo pojato jako místo přestupku do skutkové věty, platilo rychlostní omezení stejné, jako v místě, vymezeném ve výroku, ke kterému se koncentrovalo dokazování. Žalobkyně dodala, že jí bylo upřeno základní právo dle čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť nebyla podrobně seznámena s povahou obvinění - k přestupku mělo dojít i jinde, než v místě, vymezeném ve skutkové větě, přičemž teprve v napadeném rozhodnutí žalovaný bez důkazů tvrdí, že i v tomto místě platilo nějaké rychlostní omezení. Žalobkyni tak bylo upřeno právo vyjádřit se k této části skutkového děje mimo tunel, ani o tomto nebylo vedeno dokazování. Pokud nebylo ve skutečnosti měřeno jen v místě, vymezeném ve výroku rozhodnutí, pak bylo zapotřebí skutkovou větu zpřesnit jejím rozšířením, provést dokazování i k tomuto dalšímu úseku a poskytnout žalobkyni možnost obhajoby ve vztahu k němu.

5. Druhý okruh žalobních námitek se týkal délky měřeného úseku. Podle žalobkyně podklady, shromážděné pro vydání rozhodnutí, neprokazují skutkový stav bez důvodných pochybností, protože nebyla prokázána správnost nastavení údaje o délce měřeného úseku. Ten byl totiž v případě prvního a druhého přestupku nastaven na 359,3 m, v případě třetího přestupku na 366,7 m. Správní spis neobsahuje kalibrační protokol, který by osvědčoval minimální pojezdovou vzdálenost. Nebylo ničím prokázáno, že osoba, která zadala údaj o délce měřeného úseku do rychloměru, zadala tento údaj správně - není totiž zřejmé, kdo, kdy a na základě jakého podkladu tento údaj do rychloměru zadal. Žalovaný k tomu odkázal na ověřovací list rychloměru a konstatoval, že s ohledem na to, že rychloměr byl ověřen a při ověřování měřil správně, musel být též údaj o délce měřeného úseku do rychloměru zadán správně. Žalobkyně označila tuto úvahu žalovaného vadnou hned ze tří důvodů. Za prvé je úvaha nelogická, protože z ničeho se nepodává, že v momentě ověření byl v rychloměru zadán právě takový údaj o délce měřeného úseku jako v momentě měření rychlosti vozidla žalobkyně. Rychloměr byl tedy ověřen, tj. po technické stránce funguje správně - avšak nebylo prokázáno, že právě údaj o délce měřeného úseku byl v momentě ověření zadán stejný jako v momentě měření vozidla žalobkyně, a tedy nelze činit závěr, že je správný. Argument žalovaného by byl tedy

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

logicky validní jen a pouze tehdy, bylo-li by prokázáno, že v momentě měření byl v rychloměru zadán stejný údaj o délce měřeného úseku jako v momentě jeho ověření. Zadruhé, je-li k ověření délky zákonem o metrologii stanovena povinnost kalibrace minimální pojezdové vzdálenosti, je nutné tuto kalibraci prokazovat kalibračním listem. Ke kalibraci není příslušný Český metrologický institut, ani jím pověřené metrologické středisko, ale např. Výzkumný ústav geodetický, topografický a kartografický, v. v. i., neboť právě ten kalibruje minimální pojezdovou vzdálenost v případě jiných úsekových rychloměrů, případně jiná akreditovaná kalibrační laboratoř. Absenci kalibračního listu nelze nahrazovat tím, že *zrovna vyšel* výsledek měření při ověření rychloměru. Z toho důvodu se nekalibruje typická mezi rychloměry (která může být užita při ověření), ale minimální pojezdová vzdálenost. Zatřetí dle ověřovacího listu, jehož součástí podle žalovaného bylo zaměření všech vzdáleností, je vymezení přesného umístění rychloměru *Tunel Valík (77,773 – 77,416 km)*. Prostým odečtením těchto dvou hodnot lze dospět k závěru, že měřený úsek byl dlouhý 357 m. Přesto byl v rychloměru nastaven údaj o délce měřeného úseku 359,3 m pro směr Praha a 366,7 m pro směr Rozvadov. To znamená, že pro jeden směr byl nastaven údaj delší, pro druhý směr údaj kratší, než jaký se podává z ověřovacího listu. I kdyby tedy součástí ověření byla též validace délky úseku, pak je zřejmé, že tato byla odlišná, než byla následně nastavena do rychloměru. Navíc Policie ČR, která úsekové měření provozuje, tvrdí, že úsek byl dlouhý 380 m (srov. podklad *Zveřejněné informace 2017 – Měření rychlosti* ze stránek Policie ČR). Jde tedy o další údaj, který se liší jak od údaje na ověřovacím listu, tak od údaje nastaveného do samotného rychloměru. Proto není délka měřeného úseku jednoznačná. Podle žalobkyně bylo zásadní vadou řízení, že nebyla prokázána kalibrace délky měřeného úseku, resp. nebyl k návrhu žalobkyně proveden důkaz kalibračním listem. Nelze mít totiž jistotu o skutečné délce měřeného úseku, ze které je následně vypočítávána rychlost vozidla, když tato byla do rychloměru zadána odlišně od údaje o její délce v ověřovacím listě a v informaci o délce úseku od Policie.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný odkázal na vypořádání odvolací námítky žalobkyně v napadeném rozhodnutí, pokud jde o námitku nejvyšší dovolené rychlosti v celé délce měřeného úseku a třetí přestupek. Žalovaný s odkazem na rozhodnutí Ministerstva dopravy ČR ze dne 15. 5. 2020, č. j. 221/2020-120-SUS/5, a z příloženého plánu, které byly provedeny jako důkaz při ústním jednání, uvedl, že je evidentní, že rychlost v daném úseku byla omezena dopravním značením již několik metrů před samotným tunelem Valík, a při vjezdu do tunelu bylo na aktuální dovolenou rychlost opět upozorněno umístěním proměnného dopravního značení. Z plánu vyplývá, že předmětná proměnná dopravní značení byla od sebe vzdálena 371 metrů.
7. Žalovaný v napadeném rozhodnutí odkázal na mapu z internetového portálu Google Maps, nicméně se domnívá, že tato skutečnost neměla na zákonnost napadeného rozhodnutí vliv. Zprv je nutno poukázat na to, v jaké fázi řízení byla tato námitka žalobkyní vznesena (s vědomím, že obviněný může v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení uvádět nové skutečnosti nebo důkazy), i s poukazem na obstrukční praktiky zmocněnce žalobkyně. Žalobkyně byla po celou dobu řízení před městským úřadem pasivní, první odvolání ve věci ze dne 7. 7. 2021 bylo tzv. blanketní. Až druhé odvolání ve věci ze dne 17. 1. 2022 bylo po výzvě městského úřadu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

doplněno o odvolací důvody. Žalovaný spisový materiál doplnil o nové podklady, ke kterým

se žalobkyně vyjádřila a vznesla další námitky, mimo jiné že proměnné dopravní značení upravující rychlost v tunelu Valík je umístěno až za bílou čarou označující měřený úsek. K doplňování podkladů pro rozhodnutí by pak mohlo postupným vznášením námitek žalobkyní docházet pak ještě několikrát. Za druhé se jedná se o informaci veřejně přístupnou, přičemž i sama žalobkyně výstupy z internetového portálu Google Maps žalovanému předkládala s vyjádřením k nově založeným podkladům. Podle žalovaného skutečnost, že nejvyšší dovolená rychlost v daném úseku byla omezena proměnným dopravním značením již před bílou čarou vymezující měřený úsek, vyplývá i z výše uvedených podkladů založených ve spisové dokumentaci, přičemž je nutno konstatovat, že řidič nesmí překročit dovolenou rychlost stanovenou ať již obecnou, místní či přechodnou úpravou v daném místě, nikoliv pouze v měřeném úseku.

8. K námitce žalobkyně týkající se nedostatečně vymezeného místa přestupku žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí. K délce měřeného úseku žalovaný uvedl, že do spisové dokumentace byl založen ověřovací list rychloměru č. 8012-OL-70402-19, ze dne 24. 9. 2019, který osvědčoval správnou funkci měřidla do dne 23. 9. 2020, a z jeho obsahu vyplývá, že ověření proběhlo i v návaznosti na státní etalony mimo jiné délky a kmitočtu, a tedy měřicí zařízení je kalibrováno na měření délky, tedy veličiny potřebné pro stanovení správné průměrné rychlosti projíždějících vozidel. Z certifikátu o schválení typu měřidla UnicamVELOCITY 3 (s. 3), tedy rychloměru užitého v nyní projednávaném případě, kdy s certifikátem byla žalobkyně seznámena a bylo jí umožněno vyjádření, vyplývá, že vlastní měření průměrné rychlosti probíhá zcela bezobslužně a nelze jej ovládacími prvky nikterak ovlivnit. Jeho správnost je zaručena tím, že vzdálenost měřicích míst (délka měřicího úseku) je změřena s vyžadovanou přesností a oba snímky jsou opatřeny časovými značkami z časové základny přijímané GNSS systémem. Technickými prostředky a počítačovým zpracováním jsou vytvořeny takové podmínky, že nemůže dojít k poškození řidiče tím, že by byla naměřena průměrná rychlost vyšší, než kterou ve skutečnosti jel. Městský úřad při svém rozhodování vycházel ze záznamů z měření, zejména však ze snímků měření, které obsahují záznamy automatizovaně naměřených informací a které jsou založeny ve spisové dokumentaci. Tyto byly získány kalibrovaným a schváleným měřicím zařízením, který splňoval zákonné požadavky a byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen. Záznamy z rychloměru tudíž byly získány v souladu se zákonem a pak je v nyní probíhajícím řízení bylo možno jako důkazu použít. Tyto snímky z měření pak byly provedeny jako důkaz při ústním jednání a lze je považovat za dostačující pro objasnění skutkového stavu dané věci, přičemž zjištěný skutkový stav nevzbuzuje žádné důvodné pochybnosti.
9. Žalovaný poukázal s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60, na to, že věrohodnost námitek žalobkyně snižuje také to, že je poprvé uplatnila až v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí, tj. s odstupem více než rok a osm měsíců od spáchání přestupků, přičemž námitku ohledně umístění proměnné dopravní značky za čarami označujícími měřený úsek v tunelu vznesla až ve vyjádření se k nově založeným podkladům žalovaným.
10. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

IV.

Rozhodnutí bez nařízení jednání

11. Vzhledem k tomu, že s tím oba účastníci vyjádřili výslovný souhlas (žalobkyně v žalobě a žalovaný ve vyjádření k žalobě), rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání.

V.

Posouzení věci soudem

12. V souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Přezkumná činnost soudu dále respektovala dispoziční zásadu vyjádřenou v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 in fine a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, z jakých konkrétních skutkových a právních důvodů je napadené rozhodnutí nezákonné. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. - takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
13. Soud předesílá, že z hlediska soudního přezkumu představují rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jeden celek (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56).
14. Žaloba je nedůvodná.
15. Podle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu je při účasti na provozu na pozemních komunikacích povinen každý řídit se dopravními značkami.
16. Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 a 4 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km.h-1 a více nebo mimo obec o 30 km.h-1 a více, resp. překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km.h-1 nebo mimo obec o méně než 30 km.h-1.
17. Podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
18. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se provozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
19. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývají následující východiska.
20. „Úkolem správních soudů není suplovat řízení před správním orgánem. Pokud správní orgány ve správním řízení opatří takové důkazy, které s ohledem na povahu věci vedou s dostatečnou přesvědčivostí k závěru, že se obviněný dopustil příslušného přestupku nebo správního deliktu, a stěžovatel jako obviněný ze správního deliktu nerozporuje určitou skutečnost zjištěnou z dosud

provedeního dokazování a nevyvolá tak o ní pochybnosti, není povinností správního orgánu tuto skutečnost „preventivně“ prokazovat i dalšími důkazními prostředky (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. 1 As 83/2013 – 60, ze dne 23. 4. 2015, č. 2 As 215/2014 – 43, a ze dne 14. 5. 2015, č. 7 As 83/2015 – 56).“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2016, č. j. 7 As 129/2016-35, bod 25). Namítl-li obviněný z přestupku, že údaj o nejvyšší povolené rychlosti se do záznamu z rychloměru doplňuje manuálně, a proto má záznam z rychloměru obdobnou vypovídací hodnotu jako úřední záznam, posoudil kasační soud takovou námitku jako nedůvodnou, protože měla spekulativní charakter, neboť obviněný nepředložil žádné důkazy k jejímu prokázání. (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2016, č. j. 7 As 129/2016-35, bod 28).

21. Za dostatečně přesvědčivé je nutno považovat měření rychlosti provedené patřičným úředně schváleným přístrojem, které je dostatečně zdokumentováno (typicky videozáznamem spřaženým s měřicím zařízením, jenž poskytne dostatečně zřetelnou a komplexní informaci o průběhu měření, o konkrétním pohybu vozidla při měření a o dalších významných podmínkách, za nichž bylo prováděno). *„Pokud takové měření bylo provedeno za okolností nevzbuzujících pochybnosti o jeho správnosti, zejména pokud není rozumného a přiměřeně pravděpodobného důvodu pro obavu z nějaké chyby měření, lze takový důkaz považovat zásadně za dostatečný pro prokázání, že řidič měřeného vozidla se dopustil přestupku spočívajícího v překročení rychlostního limitu. Pokud takový řidič jako obviněný z přestupku zůstane v řízení o přestupku pasivní, musel by v navazujícím soudním řízení věrohodně zpochybnit správnost popsanych důkazů, tedy prokázat, že je přiměřeně pravděpodobné, že na takovéto důkazy se nelze pro zvláštní okolnosti či důvody spolehnout.“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2017, č. j. 4 As 245/2016-40, bod 16).
22. Správní orgány ve věci žalobkyně odůvodnily závěr o překročení rychlosti z následujících podkladů.
 - (i) Šlo o výstupy z rychloměru pořízené při vjezdu a výjezdu vozidla do a z měřicího úseku opatřené typem, výrobním číslem rychloměru a pořadovým číslem dokumentu, které obsahovaly údaj o souřadnicích GPS rychloměru, datu a přesném časovém okamžiku vjezdu vozidla do měřicího úseku a výjezdu vozidla z měřicího úseku, maximální dovolené rychlosti, naměřené rychlosti vozidla, délce měřicího úseku a době průjezdu měřicím úsekem, z níž byla (minimální) rychlost vypočtena a místě měření *tunel Valík, směr Praha, výjezd, pruh 1, resp. 2, příp. směr Rozvadov, výjezd, pruh 2* (dále jen „referenční snímky“). Referenční snímky jsou založeny na čl. 4 části 1 správního spisu, čl. 3 části 2 správního spisu a čl. 4 části 3 správního spisu a městský úřad na ně odkázal např. na str. 12 a 13 prvoinstančního rozhodnutí a žalovaný na str. 31 napadeného rozhodnutí.
 - (ii) Dále šlo o potvrzení o ověření konkrétního měřidla (rychloměru) užitého podle referenčních snímků k měření rychlosti vozidla žalobkyně, platné ke dni provedení měření (dále jen „ověřovací list“). Podle ověřovacího listu byl předmětný rychloměr umístěn v místě: *Tunel Valík (77,773-77,416 km) obousměrně*. Ověřovací list zahrnoval údaj o tom, že správnost měření silničního rychloměru byla ověřena digitálním etalonovým rychloměrem v určitém měřicím vozidle. Ověřovací list je založen na čl. 14 části 1 správního spisu a žalovaný na něj odkázal např. na str. 4 a 25 napadeného rozhodnutí.
 - (iii) Jednalo se i o vyjádření Ředitelství silnic a dálnic (dále jen „ŘSD“) ze dne 12. 11. 2021, č. j. 8/12209/2021, podle něhož ode dne 17. 5. 2020 9:33 hod. byla v tunelu Valík směrem na Rozvadov nastavena rychlost 60 km/hod. Vyjádření ŘSD bylo doloženo výpisem řídicího systému o nastavení takového omezení rychlosti. ŘSD potvrdilo, že měření

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

úsekové rychlosti je navázáno na řídicí systém, kde je stanovená rychlost v tunelu, přičemž propojenost měření úsekové rychlosti a řídicího systému s nastavenou maximální dovolenou rychlostí je jedenkrát týdně kontrolováno. Jakákoli porucha dopravního značení na vjezdovém portálu tunelu automaticky vypne úsekové měření rychlosti. Proměnné dopravní značení na vjezdu do tunelu zobrazuje pouze hodnoty povolené rychlosti: 60, 80 a 100 km/hod. Řídicí systém je nastaven tak, že je proměnné dopravní značení vždy pro oba jízdní pruhy v jednom směru shodné. Rychlost jízdy v tunelu směrem na Rozvadov byla stanovena na 60 km/hod. na km 77,029 a km 77,400 na základě rozhodnutí Ministerstva dopravy ČR ze dne 15. 5. 2020, č. j. 221/2020-120-SSU/5, s odkazem na opatření obecné povahy Ministerstva dopravy ČR ze dne 12. 5. 2020, č. j. 102/2020-120-RD/3. Dále šlo o vyjádření Policie ČR, KRP Plzeňského kraje, odboru služby dopravní policie, dálničního oddělení Svojkovice ze dne 16. 11. 2021, č. j. KRPP-142393-1/ČJ-2021-030040, podle něhož byla v tunelovém tubusu ve směru jízdy na Rozvadov nastavena nejvyšší dovolená rychlost na 60 km/hod., kdy bylo současně potvrzeno, že měřidlo úsekové rychlosti v tunelu Valík používá vždy nejvyšší dovolenou rychlost nastavenou řídicím systémem na dopravním značení na vjezdu na řídicí systém tunelu Valík a že v případě poruchy řídicího systému, nebo jakéhokoli dopravního značení upravujícího nejvyšší dovolenou rychlost se měřidlo rychlosti automaticky vypne. Sdělení ŘSD a policie jsou založena na čl. 110 až 118 části 1 správního spisu a městský úřad na ně odkázal na str. 11 – 14 a 16 prvoinstančního rozhodnutí a žalovaný na ně odkázal např. na str. 31 napadeného rozhodnutí.

(iv) Šlo dále o Certifikát o schválení typu měřidla č. 0111-CS-C108-04 silničního rychloměru typu Unicam VELOCITY3 (dále jen „certifikát“) Českého metrologického institutu (volně dostupný na odkazu: typover.cmi.cz/typover_pdf/C/4072.pdf). Podle certifikátu je měřidlo schopno změřit průměrnou rychlost vozidla po projetí předem vymezeného měřicího úseku na vozovce (viz bod 1.1). Součástí certifikátu v bodě 1.13 jsou vzorové snímky vozidel při výjezdu z měřicího úseku, které jsou vizuálně shodné s referenčními snímky. Certifikát je založen na čl. 180 části 3 správního spisu a žalovaný na něj odkázal na str. 15, 16, 20 a 23 napadeného rozhodnutí.

23. Soud se ztotožňuje s posouzením žalovaného, že záznamy pořízené úsekovým silničním rychloměrem dokumentují dobu, úsek měření, naměřenou překročenou rychlost, aktuální nejvyšší dovolenou rychlost a vlastní měřené vozidlo, ze kterého je patrna registrační značka vozidla žalobkyně. Referenční snímky byly navíc podpořeny ověřovacím listem, výše popsáním sdělením ŘSD a policie a certifikátem. Referenční snímky jsou dostatečným důkazem o spáchání stíhaných třech přestupků žalobkyně a žádné důvodné pochybnosti o tom nevznikly, jelikož bylo osvědčeno, že měřicí zařízení, z něhož byly referenční snímky pořízeny, bylo řádně certifikováno i ověřeno (jeho schopnost pořídit věrohodné snímky byla ověřena jak obecně pro tento typ zařízení, tak konkrétně pro toto zařízení konkrétního výrobního čísla). Soud tedy souhlasí se závěrem žalovaným prezentovaným na str. 14 napadeného rozhodnutí, že referenční snímky jsou „[...] *bezesporu jedinečným, nezaměnitelným a neopakovatelným důkazem, který byl získán kalibrovaným a schváleným měřicím zařízením, s doložením ověřovacího listu k danému měřidlu. Z ověřovacího listu použitého měřicího zařízení č. 8012-OL-70402-19, který je taktéž ve spisové dokumentaci založen, plyne, že v době měření rychlosti byl aktuální a osvědčoval správnou funkci měřidla.*“ Soud ve shodě s žalovaným (viz str. 15 napadeného rozhodnutí) konstatuje, že „[T]yto důkazy je možné považovat za dostačující pro objasnění skutkového stavu dané věci, přičemž zjištěný skutkový stav nevzbuzuje žádné důvodné pochybnosti.“ Závěr

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

o tom, že výsledek měření rychlosti vozidla žalobkyně zachycený na referenčních snímcích je objektivní, správní orgány tedy opřely o sadu souladných podkladů rozhodnutí.

24. Žalobkyně namítla, že u třetího přestupku nebylo prokázáno, že by v celé délce měřeného úseku platila nejvyšší dovolená rychlost 60 km/hod., neboť měřený úsek vyznačený příčnou bílou čarou na vozovce začínal již před tunelem a dopravní značka regulující nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v tunelu Valík byla umístěna až za tímto počátkem měřeného úseku.
25. Žalobní námitka je nedůvodná, protože z obsahu správního spisu (zejména grafická dokumentace na čl. 116 a 117 části spisu 1 a sdělení ŘSD) vyplývá, že dopravní značka stanovující nejvyšší dovolenou rychlost na 60 km/hod. v době spáchání třetího přestupku byla umístěna nejen na vjezdu do tunelu na km 77,400, ale již předtím na km 77,029. Sporná dopravní značka byla tedy umístěna již 371 m před vjezdem do tunelu a bezpečně ve směru jízdy před příčnou bílou čarou na vozovce definující měřený úsek, nikoli za ní. Není tedy pravdou, že by v místě měření byla stanovena jiná maximální dovolená rychlost než 60 km/hod. Soud tudíž aprobejme závěr městského úřadu na str. 11 prvoinstančního rozhodnutí: „Bylo přiloženo zmiňované rozhodnutí, ze kterého bylo zjištěno, že opatření bylo stanoveno na dobu od 17. května 2020 do 16. června 2020, z dopravně inženýrského opatření /dále jen DIO/ pak bylo shledáno, že na proměnném dopravním značení ve směru jízdy nezjištěného řidiče je zobrazen údaj 60 jedná se proměnné dopravní značení B20a s poznámkou aktivovat B20a – 60, jedná se km 77,400 dálnice D5. Dále bylo zjištěno, že tomuto značení na km 11,029 předcházela první dopravní značka B20a – 60.“ Soud dodává, že údaj km 11,029 je zjevnou písařskou chybou, která je zřejmá jak z grafické dokumentace založené ve spisu a sdělení ŘSD, tak z logiky zbytku věty, v níž byl údaj městským úřadem použit. Žalovaný k tomu na str. 29 napadeného rozhodnutí dodal: „Z veřejně přístupných internetových stránek GoogleMaps je zcela zřejmé, že proměnné dopravní značení omezující rychlost předložené odvolatelkou není jediné, ale další jsou umístěna ještě před začátkem úseku, v kterém dochází k měření rychlosti vozidel v tunelu Valík, tedy před bílými příčnými čarami - <https://www.google.com/maps/@49.680845,13.4120127,3a,75y,294.09h,79.98t/data=!3m6!1e1!3m4!1sEktRvX2hJYjLtu6xkkBLeA!2e0!7i16384!8i8192>. (Informace jsou veřejně přístupné, a tedy i odvolatelka měla objektivně možnost se s nimi seznámit, aniž by byly součástí spisové dokumentace.)“
26. Pokud žalobkyně poukázala na fotografie, které předložila v odvolacím řízení (viz čl. 172 části 3 správního spisu), podle nichž je bílá příčná čára na vozovce umístěna několik metrů před dopravní značkou s omezením rychlosti, pak z těchto fotografií vyplývá fakt, který nebyl správními orgány sporován, že mezi bílou příčnou čarou na vozovce a dopravní značkou je vzdálenost cca v délce jednoho vozidla, tzn. několik málo jednotek metrů. Žalobkyně však ve své odvolací i žalobní argumentaci pominula, že již městský úřad v prvoinstančním rozhodnutí, jak bylo výše citováno, vysvětlil, že maximální dovolená rychlost byla stanovena nejen dopravní značkou na vjezdu do tunelu (tudíž za bílou příčnou čarou na vozovce), ale více než 300 m před touto bílou příčnou čarou. Jinými slovy, v místě bílé příčné čáry na vozovce bezprostředně před vjezdem do tunelu byla maximální dovolená rychlost regulována na základě dopravní značky v místě 77,029 km dálnice.
27. Pokud žalobkyně v žalobě uvedla, že žalovaný nespороval, že v místě měření rychlosti nebyla stanovena maximální dovolená rychlost na 60 km/hod., nelze jí přisvědčit, protože na str. 29 napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl: „Odvolací správní orgán neshledal ani

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

důvodnou námitku odvolatelky, že proměnná dopravní značka upravující rychlostní limit v daném místě je umístěna pouze za bílými příčnými čarami.“ Dále pak žalovaný s odkazem na google.maps uvedl, jak je výše citováno, že umístění další rychlost omezující značky je před bílou příčnou čarou na vozovce.

28. Namítla-li žalobkyně, že snímek z google.maps žalovaný nezaložil do spisu ani s ním žalobkyni neseznámil, nejde o důvodnou žalobní námitku. Žalobkyni lze sice přisvědčit v tom, že informace z google.maps, ač jsou veřejně dostupné, nelze považovat za notoriety, které není nutno prokazovat. Nicméně žalobkyně netvrdila, že by údaje z google.maps, s nimiž se po doručení napadeného rozhodnutí mohla snadno seznámit, nebyly pravdivé. Proto tvrzená procesní vada v řízení před žalovaným, který nedal žalobkyni možnost se s výstupem z google.maps seznámit, ač jím v napadeném rozhodnutí argumentoval, nemohla mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí, zvláště za situace, kdy žalobkyně nikterak nezpochybnila argumentaci městského úřadu, který existenci sporné dopravní značky před bílou příčnou čarou doložil. Žalobkyně tedy sice namítala zkrácení svých procesních práv v řízení před žalovaným, avšak jak se tento žalobkyní tvrzený vadný procesní postup žalovaného měl odrazit na vadnosti skutkového zjištění o dopravní značce před bílou příčnou čarou, žalobkyně v podané žalobě neuvedla. Označila-li žalobkyně v žalobě vadu v procesním postupu správních orgánů, aniž by ji nějak propojila s nezákonností napadeného rozhodnutí, nemohla tato žalobní námitka obstát. Totiž nikoli každá procesní vada vede ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí – musí jít o podstatnou vadu, která mohla mít za následek přímé zkrácení práv žalobkyně a nezákonnost rozhodnutí [srov. § 65 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.].
29. Ani žalobní námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu nebyla důvodná. Podle žalobkyně existence další dopravní značky před bílou příčnou čarou neprokazuje, že zde uvedený rychlostní limit byl shodný s rychlostním limitem na dopravní značce při vjezdu do tunelu. Tato žalobní argumentace totiž pomíjí grafické schéma na čl. 116 a 117 části 1 správního spisu, které bylo řádně provedeno k důkazu na ústním jednání dne 21. 12. 2021, z něhož je patrné, že rychlostní limit 60 km/hod. byl v rozhodnou dobu, kdy byl spáchán třetí přestupek, uveden jak na dopravní značce na km 77,400, tak i na km 77,029 dálnice. Žalobkyně netvrdila, že by tomu tak nebylo, ani neosvědčila žádné skutečnosti, které by to zpochybňovaly.
30. Žalobkyně v žalobě tvrdila, že žalovaný teprve v napadeném rozhodnutí přišel s tvrzením o existenci další dopravní značky, mající účinnost nikoliv pro úsek v tunelu Valík, nýbrž pro úsek před tunelem Valík. Toto tvrzení není pravdivé, neboť, jak soud opakovaně výše vyložil, již městský úřad na str. 11 prvoinstančního rozhodnutí s odkazem na sdělení ŘSD a grafickou dokumentaci na dopravní značku umístěnou 371 m před tunelem osvědčil, že již zde byl stanoven rychlostní limit 60 km/hod. Nešlo tedy o žádné *nové a neprokázané* tvrzení tak, jak žalobkyně uvedla v žalobě. Nešlo též o tvrzení *jdoucí mimo vymezený předmět řízení*, jelikož, ač žalobkyni byla kladena za vinu jízda překračující stanovený rychlostní limit mezi bílými příčnými čarami, bylo významné, jaký rychlostní limit byl právě pro toto místo (dopravní značkou umístěnou před tímto místem) stanoven. Námitka, že správní orgány neprokázaly, jaké konkrétní rychlostní omezení dopravní značka umístěná na km 77,029 dálnice před vjezdem do tunelu stanovila, byla vyvrácena sdělením ŘSD a grafickou dokumentací, kdy žalobkyně neuvedla žádná tvrzení, která by to zpochybnila.
31. Soud neměl za důvodnou ani žalobní námitku, že místo přestupku nebylo vymezeno

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

dostatečně konkrétně. Podle výroku prvoinstančního rozhodnutí překročilo vozidlo žalobkyně maximální povolenou rychlost *v měřeném úseku dálničního tunelu Valík na dálnici D5, 77,6 km ve směru jízdy na Rozvadov*. Na dálnici D5 km 77,6 se nachází pouze jediný tunel, a to tunel Valík. V tomto tunelu je v obou směrech pouze jediný měřený úsek automatizovaným technickým prostředkem – rychloměrem. Z výroků prvoinstančního rozhodnutí je zřejmé, že vozidlo žalobkyně překročilo stanovenou maximální rychlost právě v tomto měřeném úseku, kdy bylo specifikováno, o jaký směr jízdy v tunelu se jednalo (směr Rozvadov), a v kterém konkrétním jízdním pruhu vozidlo žalobkyně jelo. Podle soudu tak bylo jednání žalobkyně konkretizováno svým místem naprosto dostatečně tak, aby nemohlo být zaměněno s jiným. Argumentovala-li žalobkyně údajem o vzdálenosti (366,7 m), který byl uveden na referenčním snímku, jde o délku měřicího úseku, kterou vozidlo žalobkyně ujelo za změřenou dobu (u třetího přestupku 14,071 s). Délka měřicího úseku byla na vozovce vyznačena bílými příčnými čarami. Na újmu určitosti specifikace místa spáchání přestupku není údaj o tom, že tunel Valík se nachází na 77,6 km dálnice, kdy toto jen definuje umístění tunelu. Závěru žalobkyně, že z toho má vyplývat, bylo měřeno i jinde, než je uvedeno ve výroku rozhodnutí, proto nelze přisvědčit.

32. Soud tak aprobejuje vypořádání obdobné odvolací námitky žalovaným na str. 16 až 18 napadeného rozhodnutí včetně přílehlavého odkazu žalovaného na citované pasáže rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 16. 12. 2021, č. j. 44 A 7/2021-52, body 34 až 37. Soud souhlasí s žalovaným, že i v případě přestupků spočívajících v překročení nejvyšší dovolené rychlosti je nezbytné, aby bylo popsáno natolik konkrétně, že bude určitelné, kde ke spáchání přestupku došlo a pachatel přestupku nebude moci být za tentýž přestupek postihován vícekrát, přičemž v případě úsekového měření rychlosti je třeba klást na vymezení místa spáchání přestupku méně přísné nároky, než u okamžitého změření rychlosti v konkrétním místě. V nyní posuzované věci bylo místo spáchání přestupku určeno naprosto jednoznačně definovaným směrem vozovky u naprosto jednoznačně definovaného a prostorově ohraničeného tunelu, dále datem a dobou spáchání přestupku (hodinou i minutou), a proto byl stíhaný skutek vymezen tak, že jeho záměna vytvářející prostor pro opakovaný postih, je zcela vyloučena.
33. Soud ještě považuje za vhodné odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2021, č. j. 9 As 60/2021 – 34, kde kasační soud v bodě 17 nejprve potvrdil svou předchozí judikaturu, podle níž u přestupků překročení nejvyšší dovolené rychlosti bude ve výroku správního rozhodnutí místo spáchání vždy vymezeno určitým úsekem komunikace více či méně dlouhým, přičemž zcela přesné místo změření vozidla přestupce je zřejmé z fotografie z měřicího zařízení, jež je součástí záznamu o přestupku. Nejvyšší správní soud dále dodal, že smyslem požadavku na určitost popisu skutku ve výroku správního rozhodnutí je zabránit dvojímu postihu za týž delikt, případně záměně deliktu s jiným, a určení, zda v daném úseku bylo opravdu postihované jednání zakázáno. „*Nejvyšší správní soud ve své judikatuře vyhodnotil určení místa deliktu uvedením města a ulice společně s uvedením času spáchání deliktu ve výroku správního rozhodnutí v kombinaci s pořízenými fotografiemi jako dostatečné (srov. např. rozsudek ze dne 17. 5. 2017, č. j. 4 As 48/2017 - 34).*“ V tamní věci bylo místo spáchání skutku kromě času definováno *v Praze 4, na Jižní spojce ve směru od Barrandovského mostu do Krče k ul. Sulické* a součástí správního spisu byly fotografie z měření, zahrnující údaj o času s přesností na sekundy a údaj o místě *Barrandovský most, směr Krč, vjezd pruh 1*. Takový údaj Nejvyšší správní soud seznal jako dostatečný s explicitním dodatkem, že v případě Jižní spojky jde sice o úsek dlouhý několik

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

kilometrů, ale vzhledem k určení směru jízdy vozidla, na minutu přesnému uvedení času spáchání správního deliktu a uvedení umístění rychloměru v ověřovacím listě je v podstatě vyloučeno, aby byl skutek, který byl kladen za vinu, zaměněn s jiným. „*To platí obzvláště za situace, kdy je na přiložených fotografiích uveden na vteřiny přesný okamžik měření překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Není tak možné, aby bylo vozidlo provozované stěžovatelkou na dvou místech měření rychlosti zároveň. Stěžovatelce tak na základě těchto podkladů správního spisu nemůže hrozit zahájení nového správního řízení za jiný správní delikt. Způsob vymezení místa spáchání správního deliktu stěžovatelce ani nebrání vznášet námitky proti tomu, že měření proběhlo konkrétním rychloměrem. Na jedné z fotografií pořízených při měření je totiž uveden typ a výrobní číslo rychloměru. Na závěru o dostatečném určení místa spáchání deliktu nic nemění ani formulace místa spáchání správního deliktu, která je uvedena ve výroku prvostupňového rozhodnutí.*“

34. Závěry uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu jsou plně aplikované na posuzovanou věc žalobkyně, neboť i v případě žalobkyně bylo místo spáchání přestupku určeno konkrétním úsekem vozovky (*Jižní spojka x tunel Valík*) a směrem jízdy na této vozovce. V obou věcech byly k dispozici referenční snímky zahrnující údaje o času měření s přesností na sekundy a jízdním pruhu užitého předmětným vozidlem. Proto i ve věci žalobkyně byly údaje o místě spáchání skutku ve výroku prvoinstančního rozhodnutí dostatečné. Soud poukazuje na to, že Jižní spojka je nepochybně řádově delší než tunel Valík. Soud tedy uzavírá, že prvoinstanční rozhodnutí definovalo vozidlo žalobkyně, úsek vozovky, kde k měření došlo, směr jízdy vozidla, na minutu přesný čas spáchání skutku, kdy umístění rychloměru v místě *Tunel Valík (77,773-77,416 km)* obousměrně bylo osvědčeno v ověřovacím listě a z referenčních snímků je zřejmé na vteřiny přesný okamžik měření překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Proto je dostatečně zajištěno, že skutek nemůže být zaměněn s jiným.
35. Argumentovala-li žalobkyně tím, že místní úprava nejvyšší dovolené rychlosti byla prokazována jen ve vztahu k místu přestupku, vymezenému ve výroku rozhodnutí (tj. km 77,6 v tunelu Valík), a že ve skutečnosti však bylo měřeno i před tunelem Valík, odkazuje soud na výše uvedené prokázané zjištění o dopravním značení omezení rychlostního limit na km 77,029 dálnice. Slovy žalobkyně, místní úprava nejvyšší dovolené rychlosti tedy byla prokázána ve vztahu k místu přestupku, vymezenému ve výroku rozhodnutí, neboť měření rychlosti probíhalo ve směru jízdy za uvedeným dopravním značením, tudíž v měřeném úseku platila rychlostní regulace uvedeným dopravním značením. Měřený úsek byl, jak bylo výše vyloženo, řádně ve výroci prvoinstančního rozhodnutí specifikován. Měřený úsek sice pár metrů předcházel vjezdu do tunelu, ale rychloměr byl, jak je zřejmé z ověřovacího listu, certifikátu a kót grafické dokumentace na čl. 116 části 1 správního spisu, umístěn v tunelu, kdy při vjezdu do tunelu snímал vozidlo vjíždějící do tunelu. Jelikož je zřejmé, že měřený úsek jízdy vozidla žalobkyně začal několik metrů před tunelem a tento úsek byl měřen rychloměrem umístěným v tunelu, skutkové věty prvoinstančního rozhodnutí nevykazují žádný nedostatek. O ztotožnění konkrétního úseku jízdy, v níž byla rychlost vozidla žalobkyně měřena, nemohlo být pochyb – jak z hlediska jeho specifikace ve výroci prvoinstančního rozhodnutí, tak referenčními snímky a ověřovacím listem s uvedením přesného umístění rychloměru. Proto v žalobě žalobkyně citovaná pasáž rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 4 As 234/2016 – 46, nemohla být na posuzovanou věc aplikována, neboť v projednávané věci bylo místo přestupku specifikováno naprosto jednoznačně a nezaměnitelně a úprava rychlosti právě ve vztahu k tomuto místu byla řádně prokázána. V posuzované věci bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

umístění rychloměru definováno s přesností na centimetry (viz ověřovací list), což je situace naprosto nesrovnatelná s věcí řešenou kasačním soudem, kde tam podle žalobkyní citované pasáže rozsudku Nejvyššího správního soudu bylo místo spáchání přestupku definováno v celé délce ulice, aniž by byla prokázána regulace povinností provozovatele vozidla v úseku celé délky ulice. Odkaz žalobkyně na uvedený rozsudek kasačního soudu tedy nebyl přílehlavý.

36. Soud znovu opakuje, že rychloměr byl umístěn v tunelu a měřil rychlost vozidel vjíždějících do tunelu v místech těsně předcházejících začátku tunelu. Správní orgány řádně prokázaly, že právě v těchto místech byla rychlost omezena dopravním značením omezení rychlostního limit na km 77,029 dálnice. Žalobní tvrzení, že žalobkyně vzhledem ke sdělení obvinění nemohla vědět, že je relevantní dokazovat místní úpravu mimo tunel, nemůže obstát, protože se nejpozději z odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí měla dozvědět, že správní orgány mají rychlostní omezení v měřeném úseku prokázané nejen dopravním značením na vjezdu do tunelu, ale i na km 77,029 dálnice. Žalobkyně přitom toto zjištění správních orgánů nijak nezpochybovala. Soud z uvedených důvodů nepřisvědčil žalobkyni, že by jí bylo upřeno právo vyjádřit se k části skutkového děje mimo tunel, že o tom nebylo vedeno dokazování a že bylo z těchto důvodů porušeno právo žalobkyně na obhajobu.
37. Žalobkyně netvrdila žádné konkrétní skutečnosti, nepředložila žádnou verzi skutkové reality, která by se zjištěními správních orgánů kolidovala. Žalobkyně setrvala na procesní strategii postavené na tvrzení o neurčitě specifikovaném místě spáchání přestupku, kdy však výroky prvoinstančního rozhodnutí žádnou zaměnitelnost či neurčitost ve vztahu k tomuto údaji nevykazovaly. Skutkové věty prvoinstančního rozhodnutí i oznámení o zahájení řízení o přestupcích nebyly neurčité, jak tvrdila žalobkyně – žalobkyně z nich nepochybně mohla zjistit rozhodné údaje, které jí umožňovaly řádnou obhajobu - kdy a kde mělo podle správních orgánů k přestupku dojít, proč a jaký zde platil rychlostní limit a jakou rychlostí jej vozidlo žalobkyně porušilo. Soud žádné porušení práva žalobkyně na seznámení s povahou obvinění dle čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod neshledal.
38. Žalobkyně dále namítala, že nebyla prokázána správnost nastavení údaje o délce měřeného úseku. Ten byl totiž v případě prvního a druhého přestupku nastaven na 359,3 m, v případě třetího přestupku na 366,7 m.
39. Žalovaný k této námitce na str. 24 a 25 napadeného rozhodnutí s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 16. 12. 2021, č. j. 44 A 7/2021-52, uvedl, že ověřovací list rychloměru osvědčoval správnou funkci měřidla a z jeho obsahu vyplynulo, že ověření proběhlo i v návaznosti mj. na státní etalony délky, a tedy měřicí zařízení bylo kalibrováno na měření délky, tj. veličiny potřebné pro stanovení správné průměrné rychlosti projíždějících vozidel. Pro věc bylo pak podle žalovaného irelevantní, že není zřejmé, na základě jakého podkladu byla minimální pojezdová vzdálenost do rychloměru zadána, jak namítala žalobkyně.
40. Soud se s posouzením žalovaného zcela ztotožňuje. Ověřovací list rychloměru osvědčuje jeho správnou funkci a o správnosti jeho měření (včetně délky trasy, z níž byla rychlost vozidla žalobkyně zjištěna) nevznikly žádné pochybnosti.
41. Soud dodává, že tato námitka žalobkyně týkající se nastavení údaje o délce měřeného úseku na rychloměru je jejím procesním zástupcem v tomto typu řízení vznášena opakovaně a

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

správními soudy byla shledána jako nedůvodná ve více případech. Kromě žalovaným citovaného rozsudku poukazuje soud na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 27. 12. 2021, č. j. 52 A 12/2021- 31, body 45 až 49, od jehož závěrů nemá důvod se zdejší soud odchýlit a ztotožňuje se s nimi: „Žalobce namítá, že rychlost vozidla byla měřena úsekovým rychloměrem, aniž by byla prokázána jeho kalibrace, pokud jde o změření vzdálenosti mezi kamerou umístěnou na začátku a kamerou umístěnou na konci měřeného úseku. Z toho žalobce dovozuje, že délka měřeného úseku, z něhož byla vypočtena průměrná rychlost jízdy, nebyla nijak prokázána. Stejnou námitku uplatněnou stejným právním zástupcem zdejší soud již v minulosti mnohokrát vypořádal (srov. např. rozsudek ze dne 16. 12. 2021, č. j. 44 A 7/2021 - 52). Neshledal přitom důvod se od závěrů již dříve přijatých odchýlit. Soud se nejprve v návaznosti na judikatorní závěry, z nichž vyplývá, že žalobce v řízení o přestupku může zásadně uplatnit i skutkové a právní námitky poprvé až v řízení před správním soudem (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71, č. 3577/2017 Sb. NSS), zabýval tím, zda jde v tomto případě o námitku právní, nebo námitku skutkovou. Jednalo-li by se o námitku právní, bylo by povinností správních orgánů zabývat se z moci úřední zákonností opatřeného důkazu spočívajícího v záznamu o měřené rychlosti a založit do správního spisu listiny svědčící o zákonnosti měření. V případě, že jde o námitku skutkovou, pak platí, že ji žalobce může uplatnit poprvé až u správního soudu, nicméně i v takovém případě se uplatní dílčí závěr citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, podle kterého nejsou správní orgány bez dalšího povinny domýšlet případná budoucí tvrzení osob obviněných z přestupku a již předem na ně dávat ve svých rozhodnutích odpovědi. Žalobce by proto musel prokázat, že se skutkový děj odehrál jinak, než jak jej měly za řádně opatřenými důkazy podložené správní orgány. Soud dospěl k závěru, že námitka vznesená žalobcem je částečně právní v tom smyslu, že namítá, že měřidlo nebylo řádně ověřeno rovněž pro změření vzdálenosti mezi rychloměry, jejímž porovnáním s naměřeným časem průjezdu byla stanovena výsledná průměrná rychlost vozidla žalobce řízeného neznámým řidičem. Skutkovou je pak námitka v té části, v níž žalobce namítá, že délka úseku mohla být i jiná, pokud nebylo prokázáno, jaká ve skutečnosti byla. Otázkou, kdy žalobce v řízení před správním soudem zpochybní věrohodnost technického měřidla (zde rychloměru) se již Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval. Například v rozsudku ze dne 13. 12. 2017, č. j. 7 As 304/2017 - 41 uvedl, že „z judikatury zdejšího soudu vyplývá, že je-li pro dané měřící zařízení vydáno ověření ve smyslu § 7 odst. 1 vyhlášky č. 262/2000 Sb., a toto ověření je platné, lze presumovat správnost měření daného přístroje, přičemž je irelevantní, že došlo k výměně pneumatik (důsledku změny pneumatik na vozidle, na němž bylo měřící zařízení umístěno na letní plášť – doplněno soudem soudu).“ Stejně tak v rozsudku ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016 - 77, se Nejvyšší správní soud vyslovil tak, že „[m]ěřící zařízení bylo ověřeno metrologickým ústavem v souladu se zákonem o metrologii. Proto platí, že měřící zařízení bylo schopné správně změřit rychlost vozidla. Ověřovací list je přitom veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 - 35).“ V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 As 210/2016 - 41, je pak vyjádřen závěr, že „podle konstantní soudní judikatury je pro věc klíčové, že důkaz o rychlosti byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. srpna 2011, č. j. 1 As 42/2011 - 115). (...) Taktéž v rozsudku ze dne 3. března 2011, č. j. 7 As 18/2011 - 54, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že takové důkazní prostředky (tj. důkazy dodané policií) jsou v zásadě dostatečné k objasnění skutkového stavu věci, a to zvláště za situace, kdy stěžovatel nepopírá, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě, a toliko tvrdí, že nesouhlasí s naměřenou rychlostí. Pro pořádek možno připomenout, že stěžovatel si mohl vyžádat ověření nebo kalibraci radaru a vydání osvědčení o

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

výsledku (srov. k tomu § 11 odst. 4 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů).“ Aplikováno na nyní posuzovanou věc, soud ověřil, že ve správním spise je založen ověřovací list použitého měřicího zařízení č. 8012-OL-70495-19. Z něj především plyne, že v době měření rychlosti byl aktuální a osvědčoval správnou funkci měřidla. Současně z jeho obsahu vyplývá, že ověření proběhlo i v návaznosti na státní etalony délky a času. Je tedy zjevné, že bylo ověřeno i to, že měřicí zařízení je kalibrováno na měření délky a času, tedy veličin potřebných pro stanovení správné průměrné rychlosti projíždějících vozidel. Tím je vyvrácena dílčí námitka žalobce, že není jasné, kdo měřicí zařízení nastavil a jak. Dále je uvedeno, podle jakého metrologického předpisu byl rychloměr zkoušen, a to se závěrem, že rychloměr lze používat pro měření rychlosti silničních vozidel. V této souvislosti není podstatné, že v ověřovacím listu není přesně uvedeno, jaká vzdálenost mezi jednotlivými měřicími stanovišti byla, neboť takový požadavek z právní úpravy nevyplývá. Pokud se žalobce chtěl s kalibračním listem k použitému měřicímu zařízení seznámit, měl k tomu v průběhu celého řízení příležitost. Jelikož soudu žádné pochybnosti o zákonnosti měření nevznikly, a to především proto, že bylo měřeno řádně ověřeným měřicím zařízením, nepovažoval za potřebné provádět doplnění dokazování žalobcem předloženým kalibračním listem. Soud si je vědom toho, že v řízení o přestupku je důkazní břemeno primárně na správním orgánu, přičemž žalobce mohl zůstat v řízení před správními orgány zcela pasivní, má to však své následky. Správní orgány zjišťují skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak ve „spolupráci“ s obviněným, tak i bez něj (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2020, č. j. 1 As 250/2019 - 49, bod 19). Soud již výše objasnil, že ani podle závěrů citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu nejsou možnosti obviněného z přestupku předkládat správnímu soudu skutková nova bezbřehé. Jinak řečeno, pokud správní orgány vycházely z hodnoty naměřené rychlosti, která byla výstupem z řádně ověřeného měřicího zařízení, a to i pokud se jednalo o otázku měření délky a času, neměly žádný důvod se při pasivitě žalobce z moci úřední zabývat tím, jaká byla skutečná délka mezi měřicími stanovišti, případně jak konkrétně byla stanovena. V této části jde o námitky skutkové, které sice žalobce mohl učinit součástí žaloby, nicméně měl současně tvrdit konkrétní skutečnosti, z nichž případné nesrovnalosti měření vyplývají a předložit k nim důkazy. Žalobce však toliko spekulativně uvádí, že otázka vzdálenosti mezi měřicími stanovišti nebyla objasněna, aniž by uvedl jedinou indicii, z níž tak má plynout. Jelikož soud žádné pochybnosti o správné funkčnosti měřicího zařízení a ani o naměřené rychlosti již na základě obsahu správního spisu nemá, považuje námitku žalobce za nedůvodnou.“ Vzhledem k naprosto obsahově totožné žalobní námitce soud na uvedené posouzení Krajského soudu v Praze odkazuje, ztotožňuje se s ním a nevidí důvodu ho v odůvodnění tohoto rozsudku jakkoli přeformulovávat.

42. Soud k jednotlivým námitkám žalobkyně pro úplnost konstatuje, že skutková zjištění správních orgánů nijak nezpochybňuje fakt, že součástí správního spisu není kalibrační protokol o minimální pojezdové vzdálenosti, navíc v této posuzované věci je tento závěr umocněn tím, že ověřovací list obsahuje údaje o umístění rychloměru v tunelu Valík s přesností na centimetry. Jelikož žalobkyně nevznesla žádné konkrétní tvrzení, které by důvodně zpochybnilo správnost měření rychloměru, která byla osvědčena ověřovacím listem, není její námitka o neprokázání identity osoby, která zadala údaj o délce měřeného úseku do rychloměru, a zadání správných údajů, způsobila vyvrátit závěr správních orgánů o naměřené rychlosti.
43. Podle § 9 odst. 1 věty první zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii (dále jen „zákon o metrologii“), se ověřením stanoveného měřidla potvrzuje, že stanovené měřidlo má požadované metrologické vlastnosti. Soud se tedy ztotožňuje se žalovaným, že byla-li

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

správnost měření rychloměru prokázána ověřovacím protokolem, nevznikly bez konkrétních a věrohodných námitek žalobkyně pochybnosti o výstupu z jeho měření, které zahrnovalo i délku měřeného úseku. Soud na rozdíl od žalobkyně v této úvaze neshledává žádnou alogičnost. Samozřejmě nelze vyloučit, že rychloměr v době měření neměřil správně, ale v takovém případě bylo na žalobkyni, aby předešla fakta, která by této možnosti přisoudila alespoň nějakou nezanedbatelnou, nikoli jen spekulativní, míru pravděpodobnosti.

44. Žalobkyně na str. 4 žaloby uvedla, že k ověření délky je zákonem o metrologii stanovena povinnost kalibrace minimální pojezdové vzdálenosti a kalibraci je nutno prokázat kalibračním listem. Soud konstatuje, že žalobkyně se ve správním řízení absence kalibračního listu nedovolávala a žalovanému tedy nelze vytýkat, že se tomu v napadeném rozhodnutí nevěnoval.
45. Žalobkyně v žalobě nijak nekonkretizovala, kterým ustanovením zákona o metrologii byla podle ní povinnost kalibrace stanovena. Soud nebyl povolán k tomu, aby sám vyhledával v obecně závazných předpisech argumenty svědčící obraně žalobkyně. Soud však uvádí, že podle § 3 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, se měřidla člení mj. na pracovní měřidla stanovená (tzv. *stanovená měřidla*) a pracovní měřidla nestanovená (tzv. *pracovní měřidla*). Podle § 3 odst. 4 zákona o metrologii jsou *pracovními* měřidly ta měřidla, která nejsou etalonem ani *stanoveným* měřidlem. Silniční rychloměry používané při kontrole dodržování pravidel silničního provozu jsou přitom podle bodu 2.2.1 přílohy vyhlášky č. 345/2002 Sb., kterou se stanoví měřidla k povinnému ověřování a měřidla podléhající schválení typu, zařazeny mezi *stanovená měřidla*. Kalibraci však podléhají toliko *pracovní* měřidla, nikoli *stanovená* měřidla (srov. § 5 odst. 6, § 9 odst. 5 a § 11 odst. 5 zákona o metrologii). Soud z uvedených důvodů nepřisvědčil žalobní námitce, že k ověření délky je zákonem o metrologii stanovena povinnost kalibrace, konkrétně minimální pojezdové vzdálenosti, a že kalibraci rychloměru bylo nutno prokázat kalibračním listem. Soud poukazuje na to, že minimální délka měřicího úseku (100 m) stanovená v bodě 2 certifikátu byla zjevně dodržena. I kdyby však povinnost kalibrace rychloměru byla stanovena, vzhledem k tomu, že žalobkyně byla v řízení před správními orgány zcela pasivní a správní orgány opatřily referenční snímky, ověřovací list a certifikát, z nichž v jejich souhrnu nevyplynuly pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu, tj. spáchání přestupku, nevykazuje napadené rozhodnutí nezákonnost z důvodu, že nebyl opatřen kalibrační list, zvláště proto, že žalobkyně v žalobě netvrdila konkrétní skutečnosti, z nichž by případné nesrovnalosti či nesprávnosti měření vyplývaly, natož aby je prokazovala. Žalobkyně toliko namítala absenci kalibračního listu, aniž by uvedla jedinou indicii, z níž měla nesprávnost měření plynout. Soud tak žádné pochybnosti o správné funkčnosti rychloměru a naměřené rychlosti nemá. Námitka žalobkyně byla ryze spekulativní a nevedla ke vzniku pochybností o zjištěném skutkovém stavu.
46. Ani námitce, že podle ověřovacího listu byl rychloměr umístěn v *tunelu Valík (77,773 – 77,416 km)*, tedy v místech vzdálených 357 m, přitom rychloměr podle referenčních snímků změřil dráhu vozidla žalobkyně v délce 359,3 m, resp. 366,7 m, nelze vyhovět. Opět jde o námitku, kterou žalobkyně ve správním řízení nevznesla. Námitka výsledek měření rychloměru nijak nezpochybňuje, protože žalobkyně pominula, že ověřovací list obsahoval údaj o umístění rychloměru, nikoli o měřeném úseku. Jak je zřejmé z bodu 1.3 certifikátu, kamery rychloměru (tedy rychloměr) snímají měřicí úsek mezi dvěma bílými příčnými čarami na vozovce, kdy vzdálenost mezi kamerami nemusí odpovídat délce měřicího úseku. Jinými slovy, vzdálenost mezi kamerami rychloměru nemusí být vůbec

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

totožná s délkou měřicího úseku a délka měřicích úseků ve dvou směrech tunelu může být též vzájemně odlišná. Délka měřicího úseku se do rychloměru nenastavuje (viz bod 1.8 certifikátu). Žalobní námitka, že do rychloměru byly nastaveny rozdílné údaje o délce měřicího úseku (tudíž chybné) pro dva různé směry jízdy v tunelu, které neodpovídaly umístění rychloměru, tedy nemohla být důvodná – do rychloměru žádné údaje o délce měřicího úseku nastaveny nebyly a délka měřicích úseků nemusela být shodná s umístěním rychloměru. Z ověřovacího listu, který osvědčoval správnou funkci rychloměru v době spáchání přestupků, vyplývá, že rychloměr měl požadované metrologické vlastnosti mj. ve vztahu k měření délky, kdy k ověření byly použity státní etalony délky. Vzhledem k tomu bylo ve správním řízení prokázáno, že rychloměr v době spáchání přestupků správně změřil mj. délku měřicího úseku. Certifikátem bylo prokázáno, že měření průměrné rychlosti (jak času, tak i délky) probíhá bezobslužně a nelze jej ovládacími prvky ovlivnit, kdy vzdálenost měřicích míst (délka měřicího úseku) je změřena s vyžadovanou přesností a referenční snímky jsou opatřeny časovými značkami z časové základny přijímané GNSS systémem.

47. Namítla-li žalobkyně, že podle *Zveřejněné informace 2017 – Měření rychlosti* má být měřicí úsek dlouhý 380 m, kdy tento údaj nekoresponduje ani s ověřovacím listem, ani s údajem nastaveným do rychloměru, soud jí nepřisvědčil. Soud se ztotožňuje s vypořádáním této námítky žalovaným na str. 22 napadeného rozhodnutí, že údaj policie není pro posouzení spáchání přestupků žalobkyní právně významný. Údaj policie má význam pro určení, kde se rychloměr nachází, nikoli pro určení délky měřicího úseku. Navíc skutečná délka měřicího úseku, jak vyplynulo z referenčních snímků, byla kratší než policií sděleného místa měření rychlosti (avšak byla delší certifikátem stanovená minimální délka měřicího úseku). Soud konstatuje slovy žalovaného, že „[...] pro nyní projednávanou věc je zcela irrelevantní námitka odvolatelky, že v článku je uvedeno, že délka měřeného úseku v tunelu Valík obousměrně je 380 m, a z výstupů z rychloměru se podává, že je délka měřeného úseku 359,3 m v tunelu Valík pro směr Praha a 366,7 m v tunelu Valík pro směr Rozvadov. Policie ČR v článku informuje o umístění úsekových měřičů v tunelech, není pak pro věc podstatné, že uváděná délka úseku se o několik metrů liší od skutečné délky úseku měření rychlosti vozidel. Pro prokázání přestupků jsou podstatné snímky z měření.“ Žalobkyně navíc v žalobě netvrdila konkrétní skutečnosti, z nichž případné nesrovnalosti či nesprávnosti měření vyplývaly (že a proč měl podle žalobkyně měřený úsek jinou délku, než která by vyplývala z referenčních snímků), natož aby je prokazovala. Námitka žalobkyně tudíž nevedla ke vzniku pochybností o zjištěném skutkovém stavu a neatakovala tak zákonnost napadeného rozhodnutí.
48. Soud tedy neshledal žádnou z žalobkyní uplatněných námitek důvodnou, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
49. Soud pro úplnost dodává, že se nezabýval požadavky žalobkyně ve vztahu ke zveřejňování údajů Nejvyšším správním soudem. V bodě 32 žaloby uvedené požadavky a postoje žalobkyně nemají žádnou souvislost s předmětem řízení před zdejším soudem, tj. s přezkumem zákonnosti napadeného rozhodnutí. Soud v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2021, č. j. 1 As 427/2020 – 41, bod 21: „*Námitkami směřujícími proti způsobu vyvěšování rozsudků na webových stránkách Nejvyššího správního soudu se kasační soud nijak nezabýval, neboť nesouvisejí s předmětem tohoto řízení, jímž je přezkum napadeného rozsudku krajského soudu.*“ (shodně např. i bod 24 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2021, č. j. 2 As 357/2019 – 42).

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

VI.

Náklady řízení

50. Náhradu nákladů řízení soud výrokem II rozsudku žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal, protože žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovaný se práva na ni vzdal ve vyjádření k žalobě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Pokud kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Plzeň 3. října 2022

JUDr. Veronika Burianová v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.